

γαδάκι ἐν τῷ μέσῳ στενόλαιμον διὰ τὴν ὕδρευσιν.

Ἐκτός τοῦ πηγαδίου, ξηροῦ κ' ἐκείνου, τίποτε ἄλλο δὲν φαίνεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Ῥήγα. Καὶ οἰκοδομὴ καὶ περιβόλος περίξ κείνται πέτραι ἐπὶ πετρῶν, ὡσανεὶ ἐσαρώθησαν, ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τὴν ζηλότυπον πνοὴν τῆς τυραννίας. Μόνον μακρὰ κάπαρις, ἐξερχομένη ἀπὸ σχισμάδος τῆς γῆς περιέπλεκε γύρω τὴν πέτραν τοῦ πηγαδίου μὲ τὸ χλωρὸν φύλλωμά της καὶ τὰ λευκά της ἄνθη ὡς νὰ ἐστεφάνου τὴν πηγὴν, ἥτις ἐπότισεν ἄλλοτε καὶ ἠνδρώσε κ' ἴσως ἔδωκε τοιαῦτα αἰσθήματα εἰς τὸν θεόληπτον ψάλτην.

Ἐκάθισα ἐπὶ τῶν πετρῶν καθήδρως καὶ συγκεκινημένος. Ὁ ἥλιος, ἂν καὶ πρωῖα ἀκόμη, κατεφλόγιζε τὰς ἐκτάσεις κ' ἔκαμνε τὸ βουνὸν ν' ἀναδίδῃ λάθας. Κάτω ἐξετείνετο τὸ χωρίον σιωπηλὸν καὶ τὸ δάσος ἤρεμον, ὡσεὶ ἀποκαρωμένον ὑπὸ τὴν φλόγα· ἔπειτα ἤρχετο ἡ πεδιάς, αἱ παχεῖαι νομαὶ ὅπου ὁ Ἀπόλλων, ταπεινὸς καὶ ἄσημος βοσκός, ἐνόμεισε τὰ ποιμνία τοῦ Ἀδμήτου· ἔπειτα μακρὰ καὶ βαθυγάλανος ἠπλοῦτο ἡ Κάρλα, ἡ καλλίνας Βοιθίης τοῦ Εὐριπίδου· καὶ ὅπισθεν ἔκλειε τὸν ὀρίζοντα τὸ Πήλιον, συγχέομενον μετὰ τοῦ Ἀμυρικοῦ πεδίου.

Ὁ ὀδηγὸς μου ἀφοῦ μ' ἔφερεν ἀπεμακρύνθη εἰς τὰ ἔργα του κ' ἔμεινα μόνος ἐκεῖ, μέσῳ τῆς ἐρημίας καὶ τῶν ἐρειπίων, παρ' αὐτὴν τὴν κοιτίδα τοῦ Ῥήγα. Ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶνε δι' ἐπιγραφῶν ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἐκείνη ἦτο ἡ οἰκία καὶ οὐχὶ ἄλλη παρέκει. Τὸ ἴδιον κάμνει. Ἦτο αὐτὸς ὁ τόπος ὅστις τὸν εἶδε γεννώμενον· ἦτο αὐτὴ ἡ γῆ ἥτις τὸν εἶδεν ἀναπτυσσόμενον, ἀνδρούμενον· ἦτο ὁ ἴδιος ἀήρ ὃν ἀνέπνευσαν τὰ μεγάλα στήθη του· ἐκείνος ὁ ψίθυρος τὸν ἐλίκνισε, τοῦτο τὸ δένδρον τὸν ἐνέπνευσεν, ἐκείνη ἡ πηγὴ τὸν ἐπότισε, τοῦτο τὸ ξηρὸν βουνὸν εἴλκυσε περισσότερον τὴν ἀγάπην του. Καὶ ὀλόκληρος ἡ περίξ εἰκὼν ἐζωγραφήθη εἰς τὴν φαντασίαν του· οὗτος ὁ αἰθὴρ καὶ τοῦτο τὸ μωσχόβλημα τοῦ χόρτου τὸν περιέλουσε καθ' ἣν στιγμήν ἔκλειε τὸ ὕστατον τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸν βρόχον τοῦ δημίου.

Ἐμεινον ἐκεῖ ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς ὡς εἰς ἔκστασιν. Τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο πηγαδάκι καὶ ὅλος ὁ περίξ χώρος ἀνέδιδον ἀναθυμιάσεις, ὡς αἱ μυθολογούμεναι ἐκείναι τῶν μαντείων, αἵτινες ἔκαμνον ἀλλόφρονας τὰς ἱερείας. Κ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην, μυρίαὶ λόγχοι νὰ προσέβαλλον τὰ στήθη μου καὶ χίλια ἀστραπτέρᾳ ξίφη νὰ ἐκρέμαντο ἄνω τῆς κεφαλῆς μου, δὲν θὰ ἐδίσταζα κ' ἐγὼ νὰ φωνάζω στεντορεῖως :

— Πρὸ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μου ἐπίθυμῶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μου !

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

Τὸ κατωτέρω ποίημα τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἄγνωστον τέως καὶ μὴ περιληφθὲν εἰς τὴν ὀριστικὴν ἐκδόσιν τοῦ ἔργου του, εὐμενῶς ἐδόθη πρὸς τὴν Ἑστίαν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Βαλαωρίτου υἱοῦ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ

«Μ' ἀρέσ' ἡ θάλασσα γιὰτι μοῦ μοιάζει,
Μ' ἀρέσει, σ' ἀκουσα νὰ λὲς κρουφά.

Πότε ἀγριεύεται, βογγαίει, στεναίξει,
Καὶ πότε ὀλόχαρον παίζει, γελᾷ »

«Δὲν εἶν' ὀλόξανθη σὰν τὰ μαλλιά μου ;
Δὲν εἶν' ὁ κόρφοσ μου σὰν τὸν ἀφρὸ ;
Μέσα στὰ μάτια μου τὰ γαλανὰ μου
Δὲν ἔχω κύματα, τάφο, οὐρανὸ ; »

«Μ' ἀρέσ' ἡ θάλασσα γιὰτι μοῦ μοιάζει,
Κι' ἄς ἔξῃ μέσα της κόσμο θεοῖα.
Μὴ 'ς τὴν καρδοῦλά μου, μὴ δὲ φωλιάξῃ,
'Αγάπῃ ἀχόρταγῃ, σκληρῇ φωτιά ; »

Κ' ἐγὼ ἐχαιροῦμυνα ποῦ χολιασμένη
Φαρμάκι μῶσταζες μέσ' 'ς τὴν ψυχῇ,
Τὴ ζήλειά σου ἔβλεπα ξαγριεμένη...
'Σ τὰ χεῖλῃ σου ἔβραζε κάθε πνοή.

Τότ' ἐκρεμάστικα 'ς τὴν τραχιλιά σου,
Τὴ φλόγα σῶσθυσα μὲ δυὸ φιλιὰ,
Τὴν ὄψῃ ἐδύθισα μέσ' 'ς τὰ μαλλιά σου,
'Σ τὸν κόρφο σου ἔστῃσα κρουφὴ φωλιά.

«Κῦμά μου ἀνήμερο, ψυχὴ μου φθάνει
Μὴ μ' ἀγριεύσαι, πλάγιασ' ἐδῶ...
Θᾶμαι γιὰ σένανε γλυκὸ λιμάνι
Τί ἀξίζει ἡ θάλασσα χωρὶς γιαιλό ; »

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ε Δ Ω Κ' Ε Ξ Ε Ι

Πένθιμος ἀπογραφή

Γαλλικὴ ἱατρικὴ ἐφημερίς ἐφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἐνιαύσιος θνησιμότης ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀναβαίνει ὡς ἔγγιστα εἰς 33 ἐκτομύρια. Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι ἀποθνήσκουσι κατὰ μέσον ὅρον ὑπὲρ τὰς 91 χιλιάδας ἀνθρώπων καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἤτοι 3,730 τὴν ὥραν. Ἡ γνῶσις ὅτι 62 ἀνθρώποι ἀποθνήσκουσι κατὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς κατὰ γῆν καὶ θέλασαν εἶνε τῷ ὄντι τὸ μελαγχολικώτατον πόρισμα τῆς ἀπογραφῆς, καὶ ἐξηγεῖ διατὶ ὁ θεὸς ὠργίσθη, ὡς ἱστορεῖ ἡ Γραφή, κατὰ τοῦ Δαυὶδ θεσπίσαντός ποιεῖ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. Ἡ αὐτὴ ἐφημερίς, ἐξακολουθοῦσα τὰς παρατηρήσεις τῆς, προσθέτει ὅτι τὸ ἐν τέταρτον τῆς γενεᾶς ἀποθνήσκει πρὸ τοῦ ὀγδόου ἔτους, καὶ τὸ ἡμισυ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἐεδδόμεν· ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς εἶνε οὐχ ἥττον ὑπὲρ τὰ τριακοντακτὴ ἔτη.